

РЕШЕНИЕ

№ 5109

гр. С., 21.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 31 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВ В. СТОЯНОВ

при участието на секретаря ГЕРГАНА Н. БАРАКОВА
като разгледа докладваното от МИРОСЛАВ В. СТОЯНОВ Гражданско дело
№ 20231110137682 по описа за 2023 година

Предявени са искове от „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б срещу З. М. А., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ж.к. „Д. 2“, бл. 274, вх. А, ет. 3, ап. 8, по чл. 422 вр. чл. 415 ГПК вр. чл. 79 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД за установяване съществуването на следните вземания за имот, находящ се в адрес: гр. С., ж.к. „Д. 2“, бл. 274, вх. А, ет. 3, ап. 8, абон. № *****:

- сумата от 1643,77 лв. – цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода 01.05.2019 г. - 30.04.2022 г., ведно със законната лихва от 30.01.2023 г. до изплащане на вземането;
- мораторна лихва от 318,92 лв. за периода 15.09.2020 г. - 03.01.2023 г.;
- сумата от 31,96 лв. – цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода 01.08.2020 г. - 30.04.2022 г., ведно със законната лихва от 30.01.2023г. до изплащане на вземането;
- мораторна лихва от 5,44 лв. за периода 31.12.2020 г. – 03.01.2023 г.,

за които е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. №4904/2023 г. на СРС.

Ищецът твърди, че ответникът в качеството си на собственик на процесния имот е клиент на топлинна енергия за битови нужди за процесния период, поради което дължи суми за топлинна енергия и дялово разпределение (ТЕ и ДР).

В срока по чл. 131 ГПК З. А. оспорва иска по подробни съображения. Оспорва наличието на облигационна връзка между страните за доставка на топлинна енергия, като твърди, че през исковия период не е била нито собственик, нито ползвател на процесния имот. Сочи, че от страна на ищеца не са ангажирани доказателства, установяващи, че през исковия период е имала качеството потребител на топлинна енергия. Оспорва наличието на валидни облигационни отношения между ищцовото дружество и фирмата за дялово разпределение „Т. С.“ ЕООД. Оспорва монтираните в процесния имот измервателните уреди да са били сертифицирани по надлежния ред.

Прави възражение за изтекла погасителна давност. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да отхвърли изцяло предявените иски като неоснователни. Претендира разноски, включително адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38 ЗА.

Съдът, като обсъди събраните доказателства и доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

По допустимостта на исковите:

Исковите са предявени от заявителя в заповедното производство и настоящ ищец по реда и в срока по чл. 415, ал. 1 ГПК след възражение в срок от длъжника, на основание чл. 422, ал. 1 ГПК за суми и периоди, за които е издадена процесната заповед за изпълнение.

По основателността на исковите:

Предмет на делото са кумулативно обективно съединени иски с правно основание чл. 422 вр. чл. 415 ГПК вр. чл. 79 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД.

За да бъдат уважени предявените иски за главници ищецът следва да докаже кумулативното наличие на следните материалноправни предпоставки: възникнало облигационно отношение между страните, по силата на което е доставена топлинна енергия и извършено дялово разпределение в процесния имот в претендираното количество и стойност, както и че ответниците са собственици/вещни ползватели на имота или го обитават на валидно договорно основание с открита на тяхно име партия, както и факти, спиращи и/или прекъсващи давността.

За да бъдат уважени предявените иски за мораторни лихви ищецът следва да докаже съществуването на главен дълг в съответен размер, изпадане на ответниците в забава и размер на лихвите.

По исковите за цена на доставена топлинна енергия и исковите за мораторна лихва върху посочената главница:

Според чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията по енергийно и водно регулиране, като в ал. 2, изр. 2 е предвидено, че общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от страна на клиентите. Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия. С оглед на тези норми следва да се приеме, че клиенти (потребители) на топлинна енергия, с които възниква облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия, са собствениците или вещните ползватели на топлоснабдените имоти. Правоотношението възниква по силата на закона, без да е необходимо изрично волеизявление в тази насока от страна на потребителя.

За установяване на обстоятелството, че през исковия период ответницата е била клиент на топлинна енергия в процесния недвижим имот, а именно апартамент № 8, находящ се в гр. С., ж.к. „Д. 2“, бл. 274, вх. А, ет. 3, респ., че между страните е възникнало облигационно отношение за доставка на топлинна енергия, по делото са представени следните писмени доказателства, а именно: договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на Наредбата за държавните имоти, сключен на 11.06.1987 г. между Председателя на ИК на „Искър“ РНС при Столичен народен съвет

и З. М. А. (л. 14 – л. 15 от делото); удостоверение за идентичност на адреси, издадено от Столична община – район „Искър“ (л. 16 от делото); декларация по чл. 14 ЗМДТ с вх. № 80544/20.03.1998 г. за облагане с данък върху недвижимите имоти (л. 96 – л. 97 от делото); удостоверение за идентичност на лице от 29.01.2024 г., издадено от Столична община – район „Искър“ (л. 99 от делото); декларация по т. 23, ал. 3 и т. 41, ал. 2 от Наредбата за продажба и замяна на държавни жилища от 07.05.1987 г. (л. 100 от делото).

От съвкупния анализ на посочените писмени доказателства се установява, че ответницата с договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на Наредбата за държавните имоти от 11.06.1987 г. е придобила правото на собственост върху процесния недвижим имот, като няма данни след тази дата да е прехвърлила на правото на собственост върху същия на трето лице. Следователно през исковия период ответницата е била собственик на апартамент № 8, находящ се в гр. С., ж.к. „Д. 2“, бл. 274, вх. А, ет. 3. Между страните не се спори, че през исковия период процесният имот е бил топлоснабден, като с доклада по чл. 146 ГПК в о.с.з., проведено на 08.01.2024 г., е отделено за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че през исковия период до процесния имот е доставена топлинна енергия и е извършена услуга дялово разпределение в количеството и за стойностите, посочени в исковата молба.

С оглед гореизложеното и на посочените норми от ЗЕ ответницата се явява потребител на топлинна енергия и е задължена въз основа на облигационно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия, възникнало по силата на закона, да заплаща на ищцовото дружество стойността на доставената топлинна енергия. Относно същата доставка съдът кредитира изцяло неоспореното от страните заключение на съдебно-счетоводна експертиза (ССЧЕ), Според заключението на ССЧЕ, което съдът цени като обективно и компетентно, за исковия период от 01.05.2019 г. до 30.04.2022 г. е начислена по прогнозни данни топлинна енергия в размер на 2 291,13 лв., а след извършено изравняване за периодите м.05.2019 г.-м.04.2020 г., м.05.2020 г.-м.04.2021 г. и м.05.2021 г.-м.04.2022 г. е налице сума за възстановяване на потребителя в общ размер на (-) 130,54 лв., представляваща сбор от следните суми за възстановяване, а именно: (-) 113,46 лв. с оглед изравнителните сметки (разликата между прогнозно фактурираното и реално отчетено от ФДР потребление на ТЕ) и (-) 17,08 лв. след корекция на цена на топлинната енергия с оглед решение на КЕВР № Ц-24 от 10.06.2020 г., с което е приета по-ниска цена на топлинната енергия за периода от 01.07.2019 г. до 31.03.2020 г. Следователно стойността на реално доставената през исковия период топлинна енергия се равнява на 2 160,59 лв. Видно от заключението, през исковия период са били извършени плащания в общ размер на 529,05 лв., които са били отнесени за погасяване на главница за топлинна енергия от 516,82 лв., главница за услуга за дялово разпределение от 11,98 лв. и лихва по главница за дялово разпределение от 0,25 лв. Видно от Приложение № 1 към заключението, със сумата от 11,98 лв. е погасена главница за извършена услуга за дялово разпределение за периода от м.12.2019 г. до м.07.2020 г., който предхожда периода за който се претендира в настоящото производство (м.08.2020-м.04.2022 г.), а със сумата от 0,25 лв. – мораторна лихва за същия период. Следователно стойността на реално доставената през исковия период топлинна енергия, непогасена чрез плащане, се равнява на 1 643,77 лв.

С оглед гореизложеното съдът намира, че от събраните по делото доказателства се установява, че в тежест на ответницата е възникнало задължение да заплати в полза на ищеца стойността на доставената в имота ѝ топлинна енергия.

Предвид обстоятелството, че се установява, че „Т. С.“ ЕАД има непогасено

вземане срещу З. М. А. за стойността на доставената в имота топлинна енергия, следва да бъде разгледано направеното от последната възражение, че част от него е погасено по давност.

Задълженията на потребителя за заплащане стойността на топлинната енергия са такива за периодични плащания, тъй като са налице повтарящи се през определен период от време однородни задължения, чийто падеж е уговорен в общите условия на ищцовото дружество, като не е необходимо плащанията да са еднакви по размер (в този смисъл е Тълкувателно решение № 3/ 18.05.2012 г. по т.д. № 3/ 2011 г. на ОСГК на ВКС). Същите се погасяват с изтичането на тригодишен давностен период. Съгласно нормата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Чл. 116, б. „б“ ЗЗД предвижда, че давностният срок се прекъсва с предявяване на иск относно вземането, а според чл. 422, ал. 1 ГПК искът за съществуване на вземането се смята предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – в конкретния случай на 30.01.2023 г.

Исковият период, за който ищецът претендира цена на доставена топлинна енергия е 01.05.2019 г. – 30.04.2022 г., следователно в случая са приложими общите условия, одобрени с решение ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, влезли в сила на 11.08.2016 г. Според чл. 33, ал. 1 от тях клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 (приложим в настоящия случай) в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Тоест по отношение на тях е приложима нормата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД, съгласно която давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Следва да се вземе предвид спирането на давността по време на извънредното положение. Съгласно чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците /ЗМДВИП/, за срока от 13.03.2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти /какви са страните по делото/. Възобновяването на течението на спрените срокове е извършено с § 13 от ПЗР на Закона за изменение и допълнение на Закона за здравето (обн. ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.), според който сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по ЗМДВИП, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в „Държавен вестник“. Посоченият Закон е обнародван на 13.05.2020 г., поради което течението на давностния срок е възобновено на 21.05.2020 г. Т. е. за периода от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. погасителна давност не е текла. При това положение давностният срок се е удължил с 69 дни.

С оглед гореизложеното съдът приема, че вземанията за периода от м.05.2019 г. до м.09.2019 г. са погасени по давност. Задължението за м.09.2019 г. е следвало да бъде изпълнено до 14.11.2019 г. включително и считано от 15.11.2019 г. е започнала да тече погасителна давност, като към 30.01.2023 г. е изтекъл тригодишният давностен срок за него. Задължението за м.10.2019 г. е следвало да бъде изпълнено до 15.12.2019 г. включително и считано от 16.12.2019 г. е започнала да тече погасителна давност, която би била изтекла на 16.12.2022 г. В случая обаче със спирането на течението на давността за периода от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г., тригодишната погасителната давност за него се увеличава с 69 дена, поради което задължението към 30.01.2023 г. не е погасено по давност.

Съгласно заключението по ССЧЕ, реално доставената за погасения по давност период, а именно от м.05.2019 г. до м.09.2019 г., топлинна енергия е на стойност

354,78 лв. Следователно стойността на реално доставената за непогасения по давност период, а именно м.10.2019 г. до м.04.2022 г., възлиза на 1 288,99 лв.

С оглед изложеното предявеният иск по чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, вр. с чл. 150 ЗЕ е частично основателен и следва да бъде уважен за сумата от 1 288,99 лв. и за периода от 01.10.2019 г. до 30.04.2022 г., като същият подлежи на отхвърляне за разликата над 1 288,99 лв. до пълния предявен размер от 1 643,77 лв. и за периода 01.05.2019 г. до 30.09.2019 г. като погасен по давност.

Съгласно чл. 86, ал. 1 ЗЗД при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Нормата на чл. 84, ал. 1 ЗЗД предвижда, че когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му.

Съгласно чл. 33, ал. 1 от общите условия на „Т. С.“ ЕАД от 2016 г. клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 (приложим в настоящия случай) в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В ал. 4 обаче е посочено, че продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срок. По аргумент за противното съдът приема, че клиентите на топлинна енергия не дължат обезщетение за забава върху прогнозно начисляваната месечно топлинна енергия по чл. 32, ал. 1. Според чл. 32, ал. 2 от общите условия от 2016 г. след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал. 1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Върху тези окончателно определени по размер суми въз основа на реалния отчет на доставеното количество топлинна енергия клиентите дължат обезщетение за забава ако не са заплатили сумите в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят (чл. 33, ал. 2). За да може обаче потребителите на топлинна енергия да изпълнят задължението си да заплатят на „Т. С.“ ЕАД тези суми, е необходимо дружеството да окаже необходимото съдействие (по смисъла на чл. 95 ЗЗД), като предостави информацията относно дължимата сума, издавайки фактурата, предвидена в чл. 32, ал. 3 от общите условия. С оглед на това следва да се приеме, че 45-дневният срок тече от издаването на фактурата за съответния отчетен период, в случай че същото следва по време датата, на която изтича периодът.

В настоящия случай фактурата за периода от м.05.2019 г. до м.04.2020 г. е издадена на 31.07.2020 г. за сумата 1 017,60 лв., видно от представената по делото обща фактура № *****. Ответницата е следвало да заплати тази сума в срок до 14.09.2020 г. Тъй като това не е направено, за нея е възникнало задължение да заплати на „Т. С.“ ЕАД обезщетение за забава считано от 15.09.2020 г. Установи се по делото, че вземанията за главница по общата фактура от 31.07.2020 г. за периода от м.05.2019 г. до м.09.2019 г. са погасени по давност, на основание чл. 119 ЗЗД погасено по давност е и вземането за обезщетение за забава върху тях. Следователно ответницата дължи лихва за забава по първата фактура само върху непогасената по давност сума от 662,82 лв., определена от съда по реда на чл. 162 ГПК и за периода от 15.09.2020 г. до 03.01.2023 г.

Фактурата за периода от м.05.2020 г. до м.04.2021 г. е издадена на 31.07.2021 г. за сумата 154,55 лв., видно от представената по делото обща фактура № *****. Ответницата е следвало да заплати тази сума в срок до 14.09.2021 г. и доколкото не е извършено плащане в рамките на този срок, за нея е възникнало задължение да плати

на ищеца мораторна лихва от 15.09.2021 г. Следователно ответницата дължи лихва за забава по втората фактура за периода от 15.09.2021 г. до 03.01.2023 г.

Фактурата за периода от м.05.2021 г. до м.04.2022 г. е издадена на 31.07.2022 г. за сумата 1 305,71 лв., видно от представената по делото обща фактура № *****. От заключението по ССЧЕ се установява, че прогнозно начислените суми за този период са в размер на 643,42 лв., а след извършено изравняване за периода е налице сума за доплащане от потребителя в размер на (+) 82,87 лв. Следователно реално доставената топлинна енергия за периода е в размер на 726,29 лв. (независимо, че съгласно издадената от ищцовото дружество обща фактура за по-голяма сума).

Ответницата е следвало да заплати тази сума в срок до 14.09.2022 г. Тъй като това не е направено, за нея е възникнало задължение да заплати на „Т. С.“ ЕАД обезщетение за забава от 15.09.2022 г. до 03.01.2023 г.

Съдът на основание чл. 162 ГПК и с помощта на общодостъпен лихвен калкулатор изчисли на дължимата по трите фактури мораторна лихва, чийто размер възлиза на 154,93 лв. – по първата, 20,46 лв. – по втората и 22,48 лв. – по третата. Следователно за периода от 15.09.2020 г. до 03.01.2023 г. ответницата дължи лихва за забава в общ размер на 197,87 лв. Претенцията на ищеца е за сумата от 318,92 лв., поради което искът се явява частично основателен и следва да се уважи за сумата от 197,87 лв. и за периода от 15.09.2020 г. до 03.01.2023 г., а за разликата над тази сума до пълния предявен размер следва да се отхвърли.

По исковете за цена на услугата за дялово разпределение и исковете за мораторна лихва върху нея:

Разпределението на топлинната енергия в сграда-етажна собственост се извършва по системата на дялово разпределение – чл. 139, ал.1 ЗЕ. Според чл. 139, ал. 2 ЗЕ дялово разпределение на топлинната енергия между клиентите в сгради - етажна собственост, се извършва от топлопреносното предприятие или от доставчик на топлинна енергия самостоятелно или чрез възлагане на лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ. Начинът на определяне на цената за услугата "дялово разпределение на топлинната енергия" е точно определен в закона. Съгласно чл. 139в ЗЕ, когато топлопреносното предприятие или доставчикът на топлинна енергия не са регистрирани по реда на чл. 139а ЗЕ, те сключват писмен договор за извършване на услугата дялово разпределение с лицето, избрано от клиентите по реда на чл. 139б ЗЕ, в който уреждат цените за нейното извършване. Същите се заплащат от потребителите на топлопреносното предприятие, което от своя страна дължи плащането им на търговеца, осъществяващ самата услуга. От изложеното следва извод, че дружеството-ищец е легитимирано да събере вземането за стойността на услугата дялово разпределение.

В конкретния случай, между страните не се спори и с доклада по чл. 146 ГПК е отделено за безспорно, че през процесния период от 01.08.2020 г. до 30.04.2022 г. е извършена услуга за дялово разпределение, чиято цена възлиза на посочената в исковата молба стойност, а именно на сумата от 31,96 лв. Посочените обстоятелства се подкрепят от приложените по делото писмени доказателства и заключението по ССЧЕ, видно от което стойността на извършената от „Т. С.“ ЕООД услуга за дялово разпределение за период от 01.08.2020 г. до 30.04.2022 г. възлиза на сумата от 31,96 лв. От заключението по ССЧЕ се установява извършено плащане на сумата от 11,98 лв. –

отнесена за погасяване на главница за извършена услуга за дялово разпределение за периода от м.12.2019 г. до м.07.2020 г. Доколкото с посочената сума е погасена главница за извършена услуга за дялово разпределение за период, предхождащ исковия, същата не следва да се приспада от установеното по делото вземане за главница.

По отношение на вземането за главница за извършена услуга за дялово разпределение по изложените по-горе съображения също се прилага тригодишна погасителна давност, която към 30.01.2023 г. не е изтекла, тъй като давността за вземането на м.08.2020 г. е започнала да тече на 01.09.2020 г. и е била прекъсната с подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК на 30.01.2023 г., поради което непогасени се явяват и останалите вземания през исковия период.

С оглед гореизложеното, искът за главница за извършена услуга за дялово разпределение е доказан по основание и размер, поради което следва да бъде уважен изцяло.

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена и получена покана за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на исковата молба, поради което акцесорната претенция в тази част се явява неоснователна. Съгласно чл. 36, ал. 2 ОУ от 2016 г. редът и начинът на заплащане на дялово разпределение се определят от ищеца и се обявява на клиентите. Като вземания, за който няма падежна дата за изпълнение, длъжникът изпада в забава след отправена от кредитора покана (чл. 84, ал. 2 ЗЗД). Ищецът нито твърди, нито доказва да е обявил такъв ред, нито да е отправил покана за плащане до ответника. Следователно искът по чл. 86 ЗЗД във връзка с дяловото разпределение е изцяло неоснователен.

По разноските

При този изход на спора право на разноси имат и двете страни, които своевременно са направили искане за присъждане на такива.

Съдът, като съобрази вида и обема на извършената дейност от процесуалните представители на ищеца, липсата на фактичската и правна сложност на делото, както и броя на проведените открити съдебни заседания с участието на ищцов представител, на основание чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 26, ал. 1 НЗПП (по отношение на юрисконсултското възнаграждение в заповедното производство) и чл. 25, ал. 1 НЗПП (по отношение на юрисконсултското възнаграждение в исковото производство), определи юрисконсултското възнаграждение на заявителя-ищец в двете съдебни производства в минимален размер, а именно: 25 лв. по ч.гр.д. № 4904/2023 г. на СРС, 31-ви състав и 50 лв. по настоящото дело.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответницата следва да бъде осъдена да заплати на ищеца съразмерно на уважената част от исковите разноси за заповедното производство от 49,36 лв. за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение, и разноси за исковото производство от 410,63 лв. за държавна такса, юрисконсултско възнаграждение, депозит за ССЕ и такси за издаване на съдебни удостоверения.

Ответницата е направила искане за присъждане на адвокатско възнаграждение

на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАДв. Същата в производството по ч. гр. д. № 4904/2023 г. на СРС, 31-ви състав е била представлявана от адв. К. И. Б., а в настоящото производство – от адв. М. Л. Л.. Съдът, като взе предвид, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност, намира, че в полза на процесуалния представител на ответницата следва да бъде определено адвокатско възнаграждение в минимален размер съгласно Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно 400 лв. – за заповедното производство (чл. 7, ал. 7, вр. ал. 2, т. 2) и 500,09 лв. – за настоящото производство (чл. 7, ал. 2, т. 2). С оглед изхода на настоящия спор и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК вр. чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1, т. 2 ЗА ищецът „Т. С.“ ЕАД следва да бъде осъден да заплати адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна адвокатска помощ и съдействие, съразмерно с отхвърлената част от исквете, както следва: на адв. К. И. Б. в размер на 96,25 лв. в заповедното производство, а на адв. М. Л. Л. в размер на 120,33 лв. в настоящото производство.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422, вр. чл. 415 ГПК вр. чл. 79 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД по отношение на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б, че З. М. А., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ж.к. „Д. 2“, бл. 274, вх. А, ет. 3, ап. 8, дължи на „Т. С.“ ЕАД следните вземания за имот, находящ се в адрес: гр. С., ж.к. „Д. 2“, бл. 274, вх. А, ет. 3, ап. 8, абон. № *****:

- сумата от **1 288,99 лв.** – цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода 01.10.2019 г. - 30.04.2022 г., ведно със законната лихва от 30.01.2023 г. до изплащане на вземането;
- мораторна лихва от **197,87 лв.** за периода 15.09.2020 г. - 03.01.2023 г.;
- сумата от **31,96 лв.** – цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода 01.08.2020 г. - 30.04.2022 г., ведно със законната лихва от 30.01.2023 г. до изплащане на вземането,

за които е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 4904/2023 г. на СРС,като

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б, срещу З. М. А., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ж.к. „Д. 2“, бл. 274, вх. А, ет. 3, ап. 8, искове с правно основание чл. 422, вр. чл. 415 ГПК вр. чл. 79 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД за установяване съществуването на следните вземания за имот, находящ се в адрес: гр. С., ж.к. „Д. 2“, бл. 274, вх. А, ет. 3, ап. 8, абон. № *****:

- за цена на доставена от дружеството топлинна енергия за разликата над уважения размер от 1 288,99 лв. до пълния предявен размер от 1 643,77 лв. и за периода 01.05.2019 г. до 30.09.2019 г. като погасен по давност;
- за мораторна лихва върху главницата за доставена топлинна енергия за разликата над уважения размер от 197,87 лв. до пълния предявен размер от 318,92 лв. и за периода от 15.09.2020 г. до 03.01.2023 г., като неоснователен;
- за мораторна лихва от 5,44 лв. върху главницата за дялово разпределение, дължима за периода 31.12.2020 г. – 03.01.2023 г., като неоснователен.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК З. М. А., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ж.к. „Д. 2“, бл. 274, вх. А, ет. 3, ап. 8, да заплати на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б, следните суми:

- сумата от **49,36 лв.** – разноски за производство по ч.гр.д. № 4904/2023 г. на СРС, 31-ви състав;
- сумата от **410,63 лв.** – разноски за исковото производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2 ЗАдв. „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б, да заплати на адв. М. Л. Л., ЕГН: *****, служебен адрес: гр. С., ул. „Г.“ № 31, офис – партер, адвокатско възнаграждение в размер на **120,33 лв.** за предоставена безплатна адвокатска помощ и съдействие в настоящото производство на ответницата З. М. А..

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2 ЗАдв. „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б, да заплати на адв. К. И. Б., ЕГН: *****, служебен адрес: гр. С., ул. „Г.“ № 31, офис – партер, адвокатско възнаграждение в размер на **96,25 лв.** за предоставена безплатна адвокатска помощ и съдействие в производството по ч.гр.д. № 4904/2023 г. на СРС, 31-ви състав, на ответницата З. М. А..

Решението е постановено при участието на третото лице помагач на страната на ищеца – „Т. С.“ ЕООД, ЕИК:*****, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Проф. Г. П.“ № 3.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването.

Съдия при Софийски районен съд: _____